Maneres de veure i maneres de viure

Miquel Millà Novell

AEU Lleida, 5 i 15 de febrer de 2018

¿Cómo haremos? Los griegos son muy sabios y nosotros no

Busquemos un hombre rústico y que conteste lo que le parezca

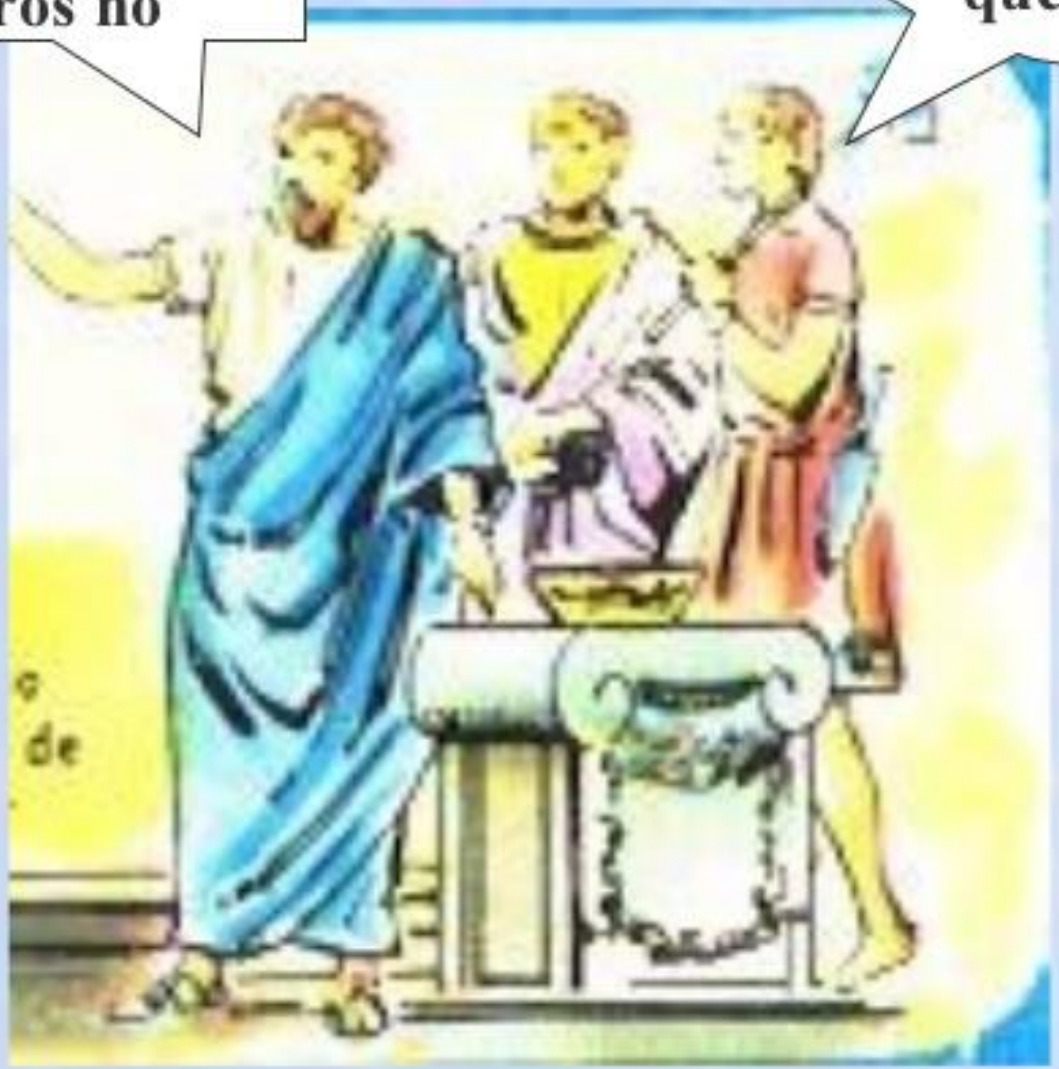

- Levántose el griego, sosegado con calma y mostró sólo un dedo, el que está cerca del pulgar; luego se sentó en su mismo sitio.

El sabio griego

- Levántose el rústico, bravucón y con malas pulgas, mostró tres dedos tendidos hacia el público y después hacia el griego, el pulgar y otros dos retenidos en forma de arpón y los otros encogidos. Se sentó el necio mirando sus vestiduras.

Conclusions:

- El mateix es pot veure de formes oposades.
- Cadascú veu les coses segons la seva manera de ser, segons el seu caràcter.
- La millor visió és la polièdrica, que té en compte els punts de vista de tots.

Les coses no són com són, sinó com som.

E. Kant (1724-1804)

Tempus fugit

"¡Ah de la vida!" … ¿Nadie me responde?
¡Aquí de los antaños que he vivido!
La Fortuna mis tiempos ha mordido;
las Horas mi locura las esconde.
¡Que sin poder saber cómo ni adónde,
La salud y la edad se hayan huido!
Falta la vida, asiste lo vivido,
Y no hay calamidad que no me ronde.
Ayer se fue; mañana no ha llegado;
Hoy se está yendo sin parar un punto;
Soy un fue, y un será, y un es cansado.
En el hoy y mañana y ayer, junto
Pañales y mortaja, y he quedado
Presentes sucesiones de difunto.

Francisco de Quevedo

Visió barroca, pessimista

S. XVII

Presentes sucesiones de difunto
QUEVEDO

Pasa el tiempo y suspiro porque paso,
aunque yo quede en mí, que sabe y cuenta,
y no con el reloj, su marcha lenta
~~nu~~nca es la mía ~~ba~~jo el cielo raso.

Calculo, sé, suspiro -no soy caso
de excepción- **y a esta altura, los setenta,**
mi afán del día no se desalienta,
a pesar de ser frágil lo que amaso.

Ay, Dios mío, me sé mortal de veras.
Pero mortalidad no es el instante
que al fin me privará de mi corriente.

Estas horas no son las postrimeras,
y mientras haya vida por delante,
serán mis sucesiones de viviente.

Jorge Guillén (1893-1984), ***Ars vivendi***

Miro hacia atrás, hacia los años, lejos,
Y se me ahonda tanta perspectiva
Que del confín apenas sigue viva
La vaga imagen sobre mis espejos.

Aun vuelan, sin embargo, los vencejos
En torno de unas torres, y allá arriba
Persiste mi niñez contemplativa.
Ya son buen vino mis viñedos viejos.

Fortuna adversa o próspera no auguro.
Por ahora me ahínco en mi presente,
Y aunque sé lo que sé, mi afán no taso.

Ante los ojos, mientras, el futuro
Se me adelgaza delicadamente,
Más difícil, más frágil, más escaso.

Jorge Guillén (1893-1984) , *Ars vivendi*

Ya el himeneo y las privaciones han roto la venda que ofuscaba la vista de los infelices: **aquella amabilidad de Elena es coquetería a los ojos de su esposo; su noble orgullo, insufrible altanería; su garrulidad divertida y graciosa, locuacidad insolente y cáustica; sus ojos brillantes se han marchitado, sus encantos están ajados, su talle perdió sus esbeltas formas, y ahora conoce que sus pies son grandes y sus manos feas**; ninguna amabilidad, pues, para ella, ninguna consideración.

Augusto no es a los ojos de su esposa aquel hombre amable y seductor, flexible y condescendiente; es un holgazán, un hombre sin ninguna habilidad, sin talento alguno, celoso y soberbio, déspota y no marido...

En fin, ¡cuánto más vale el amigo generoso de su esposo, que les presta dinero y les promete aun protección!

M. J. Larra (1809-1837), *El casarse pronto y mal*

Gustavo Adolfo Bécquer

Rima XLI

Tú eras el huracán y yo la alta
torre que desafía su poder:
¡tenías que estrellarte o que abatirme!...
¡No pudo ser!

Tú eras el océano y yo la enhiesta
roca que firme aguarda su vaivén:
¡tenías que romperte o que arrancarme!...
¡No pudo ser!

Hermosa tú, yo altivo: acostumbrados
uno a arrollar, el otro a no ceder;
la senda estrecha, inevitable el choque...
¡No pudo ser!

Malalt de l'ELA: demana ajut per morir

Mitch Albom

Els dimarts amb Morrie

Empúries Narrativa

tornava, se'n va anar.

—¿Recordes quan vaig dir a Ted Koppel que molt aviat algú hauria d'eixugar-me el cul? —va dir.

Vaig riure. Un moment com aquest no és fàcil d'oblidar.

—Bé, doncs em sembla que aquest dia ja ha arribat. Això em fastigueja.

¿Per què?

—Perquè és l'últim signe de dependència. Que t'eixuguin el darrere. Però hi treballo. Intentaré gaudir del procés.

¿Gaudir-ne?

—Sí. Després de tot, tornaré a ser un nen.

Vet aquí una manera original de veure-ho.

—Bé m'he de mirar la vida d'una manera original, ara... Afrontem-ho. No puc anar a comprar, no em puc ocupar del compte del banc, no puc treure les escombraries. Però em puc estar aquí assegut amb els meus dies que s'escolen i concentrar-me en allò que és important en la vida. Tinc tant de temps com raons per fer-ho.

Vaig preguntar a Morrie si sentia llàstima d'ell mateix.

—De vegades, els matins —va dir—. Aleshores em lamento. Em palpo el cos, moc els dits i les mans —tot el que puc moure— i em lamento pel que he perdut. Em lamento per la manera lenta, insidiosa de la meva mort. Però després deixo de fer-ho.

¿Així de fàcil?

—M'ofereixo una bona plorada si ho necessito. Però tot seguit em concentro en totes les coses bones que encara conservo a la vida. En la gent que em ve a visitar. En les històries que m'explicaran. En tu —si és dimarts. Perquè som gent de dimarts.

Vaig somriure. Gent de dimarts.

—Mitch, no em permeto més auto-compassió que aquesta. Una mica cada matí, unes llagrimetes, i s'ha acabat.

Vaig pensar en tota la gent que conec que perd hores i hores els matins sentint llàstima per ella mateixa. Que útil seria posar-se límits per a l'autocompassió. Uns minutets de llàgrimes, i vinga, endavant que no ha estat res... Si Morrie era capaç de fer-ho amb aquesta horrible malaltia...

—Només és horrible si ho vols veure així —va dir Morrie—. És horrible veure com el cos se'm va marcint cap al no-res. Però també és bonic per totes les vegades que haig de dir adéu.

Va somriure.

—No tothom és tan afortunat.

El vaig observar en la seva cadira, incapaç de mantenir-se dempeus, incapaç de rentar-se, de treure's els pantalons. ¿Afortunat? ¿Havia dit «afortunat»?

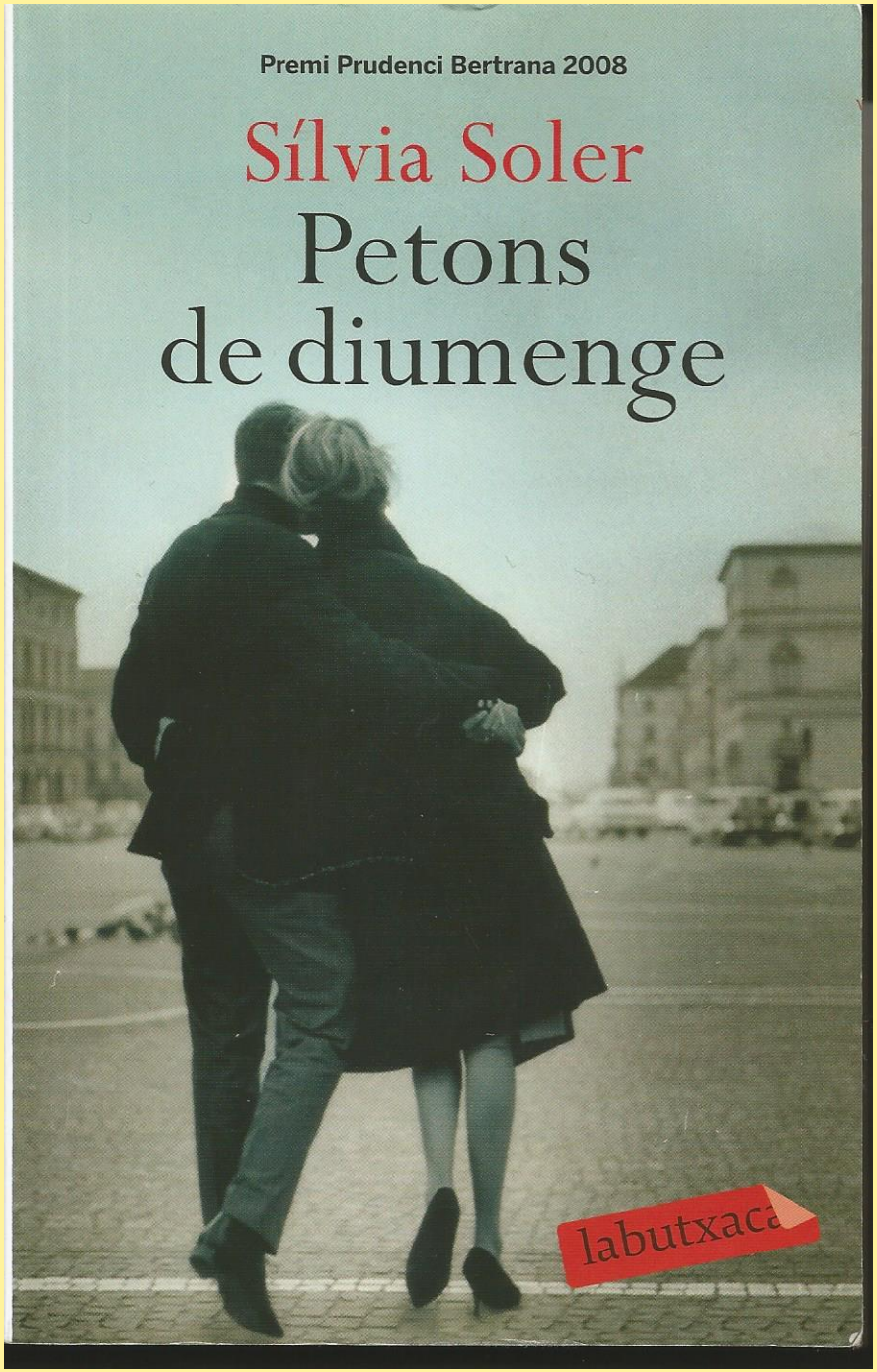
Premi Prudenci Bertrana 2008
Sílvia Soler
Petons de diumenge
labutxaca

Valèria

Barcelona,2 de febrer de 1948
Residència de les Teresianes

Ahir es va estrenar *Gilda...*
Hi havia una cua de gent esperant per comprar l'entrada que no en podíem veure el final. Tanta gent disposada a pecar? Tots aquests estan condemnats!, deia jo. L'Elisa se'n reia de mi, però jo li he recordat que l'església ho ha dit molt clar, i les Teresianes també: qui vagi a veure *Gilda* s'haurà d'anar a confessar. "Doncs entrem-hi, i després ja ens confessarem", deia l'Elisa, burleta.
"Ni parlar-ne", he contestat jo, molt digna; però me'n moro de ganes, que consti.

(p. 58)

25 de febrer de 1948

Ho he fet. He anat a veure *Gilda*. Hi hem anat tota una colla de noies de la Residència, i l'Elisa, i tres o quatre nois del curs. Mentre féiem cua, estàvem mortes de por que ens veiés algú conegut i ho digués a les Teresianes. A mi també em feia pànic que passés algú de l'Escala i em reconegués.

La Rita Hayworth és realment espectacular. Quan ha arribat el moment que es treu el guant que li arriba fins al colze, la gent de la sala ha començat a xiular, i no distingíem bé si eren xiulets de censura o d'admiració pel cos de la Hayworth. Però quan en Glenn Ford li ha clavat la bufetada, molts s'han posat a aplaudir, així que devien ser xiulets de censura.
Sigui com sigui, m'ha agradat moltíssim haver vist la pel·lícula, tot i que n'he sortit amb mal de cap, m'imagino que dels nervis que he passat. Divendres em confessaré.

La Consol. La Consol és dramàtica. Ha anat apagant l'alegria natural del meu germà, lentament, sigil·losament. Amb un pessimisme que li regalima dels ulls encara que no el tradueixi en paraules. La Consol no confia que mai li passi res de bo. Sempre està preparada per rebre l'adversitat com si això donés la raó al seu tenaç pessimisme. Sempre amb aquella cara de «ja us ho deia jo que això s'acabaria malament...». I quan la felicitat li arriba —un fill, un moble nou, un petit viatge, una trobada familiar, un nét—, té una facilitat extraordinària per aigualir-la. Hi ha gent que és així, oi? Amb una incapacitat natural per empassar-se les píndoles de felicitat que la vida ens regala de tant en tant.

Punt de vista d'Elisa

Tunis, març de 1965

... Crec que encara no he conegut l'amor i no sé si tinc gaires ganes de fer-ho. Estic bé així. Sóc força feliç. Necessito una vida divertida, interessant, sempre diferent, i estic començant a pensar que això és força incompatible amb l'amor, i per descomptat, amb la família.
No et pensis que vull dir que la teva vida, amb amor, amb família, sigui avorrida o menys atractiva. Hi ha dies, Valèria, que t'envejo molt sincerament. I sempre, sempre, et trobo a faltar.
Elisa. **(p. 169)**

Punts de vista oposats de Valèria i Ian (un amor tardívol)

A Escòcia, l'Ian em duia agafada de la mà per tots els racons on havia crescut; però allà on jo hi veia un castell envoltat d'una calitja prenyada de misteri, ell hi veia una "emprenyadora boira pixanera"; just quan començava a lloar la imaginació prodigiosa dels seu paisans, ell assenyalava amb menyspreu els efectes del whisky de malta; davant de la meva admiració pels herois independentistes escocesos, ell subratllava el caràcter esquerp dels habitants de les terres altes. (p.223)

ALEJANDRO PALOMAS

EL TIEMPO QUE NOS UNE

NOVELA

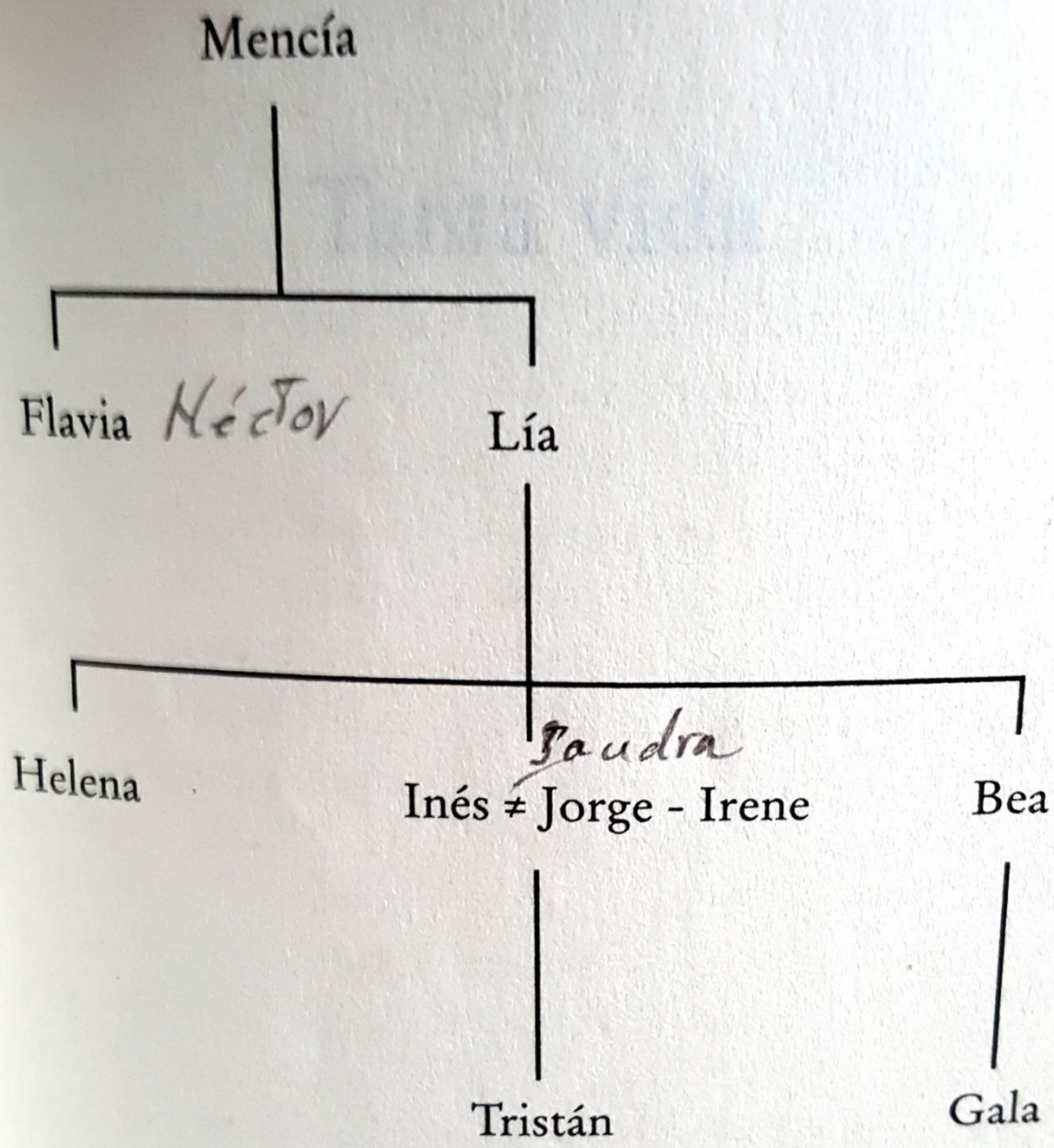
Mencía
Flavia
Héctor
Lía
Helena
Inés ≠ Jorge - Irene
Cuadra
Bea
Tristán
Gala

—¿Por qué?

Inés se para de espaldas a Mencía y clava sus ojos en los míos. Se me olvida seguir fingiendo al ver la expresión de rabia, de odio y de congoja que cruza la mirada de mi hermana mediana. Y su voz. Tanta voz para tan poco cuerpo.

—Porque Jorge me ha echado a la calle.

Un segundo de silencio. Dos.

—Y porque me ha dejado sin nada, abuela. Sin casa, sin Tristán.

—Pero… —empieza Mencía, mirándola desde atrás con cara de no haber oído bien.

—Porque he sido una madre hija de puta, una madre que ha preferido vivir un amor a fondo a pesar del riesgo, a pesar de todo lo que podía perder, que joderme la vida como te la has jodido tú y se la has jodido a tus dos hijas, abuela. No, no tengo dónde ir. Por eso he dormido esta noche en casa de mamá, porque siempre tiene una cama para mí, porque siempre está, porque me espera, me perdona…, porque es incapaz de ponerme la maleta en la mano y obligarme a callar, a agachar la cabeza y a volver al infierno de un matrimonio de mierda como lo hiciste tú con ella cuando te buscó para que la ampararas del hijo de puta de papá.

Bea conta com Inés buida el pap a la padrina Mencía

en el abrigo.

—Jacinto te habría hecho feliz, Lía. Habría podido con todas nosotras.

No supe qué decir.

—No nos habría dado espacio para que nos perdiéramos tanto. Además…

No tuve tiempo de decidir si quería seguir oyendo.

—… la abuela lo adora. Y él a ella —añadió con una risa maliciosa.

Me volví hacia ella. Nos miramos. En ese momento la quise tanto que estuve a punto de echarme a llorar.

—Es el único hombre que conozco que sabe serenar la vida, Lía. Un hombre de mar, un cabo al que todas podríamos habernos atado a tiempo.

Helena i sa mare, Lía, parlant de Jacinto

RAFEL NADAL
LA MALEDICCIÓ
DELS PALMISANO
labutxaca

mans de la nonna i de la tia Carmelina i se'n tornava a Bellorotondo o s'instal·lava als trulli amb la Concetta. Els nois temien el moment que la zia marxava, perquè la tia Carmelina Ferrante, la dona de l'Angelo, era una dona trista i espantadissa que podia arribar a fer-se insuportable. Patia per tot. Sempre veia el costat dolent de les coses i tenia tendència a pronosticar que encara anirien pitjor.

Si algú es constipava, ella li diagnosticava una pulmonia. Si algú respirava amb dificultat, hi veia una tuberculosi. Si una amiga quedava embarassada, es preguntava si no li sortiria un fill esguerrat. I si un parell de cosins Convertini agafaven la mateixa malaltia, proposava de suspendre immediatament les vacances com a única garantia per evitar la propagació d'aquella epidèmia que amenaçava els més joves de la família.

Si emprenien un viatge en cotxe, la Carmelina s'ima-

La tia Carmela Ferrante, augura totes les desgràcies

ginava mil accidents. Si viatjaven en tren, tenia por dels descarrilaments. Si sortien en mar a navegar, no deixava moure's ningú, per por que fes bolcar l'embarcació. A l'estiu, si l'Angelo proposava de prendre el cafè al jardí, ella s'hi negava perquè trobava que aquella època de l'any era molt traïdora i el temps podia canviar en qualsevol moment. Si la temperatura seguia pujant i desmentia el canvi de temps que ella havia pronosticat, s'espantava per la calor i s'obsessionava amb les insolacions. Al setembre, si descobria un núvol solitari enmig d'un cel blau i radiant, se senyava i cridava:

—Déu del cel, ja hi tornem a ser!

—Què passa? Què passa? —cridava desorientat l'Angelo, que sempre estava mig endormiscat.

—Aquell núvol, allà baix. Ja torna a amenaçar tempesta!

—Un sol núvol? Mare de Déu, m'he casat amb una sonada.

—Aquestes tempestes de final d'estiu sempre arriben de sorpresa —insistia ella abans d'ordenar al servei que recollís els coixins de la pèrgola «per si de cas».

En Franco creixia tan maniàtic com la seva mare; en

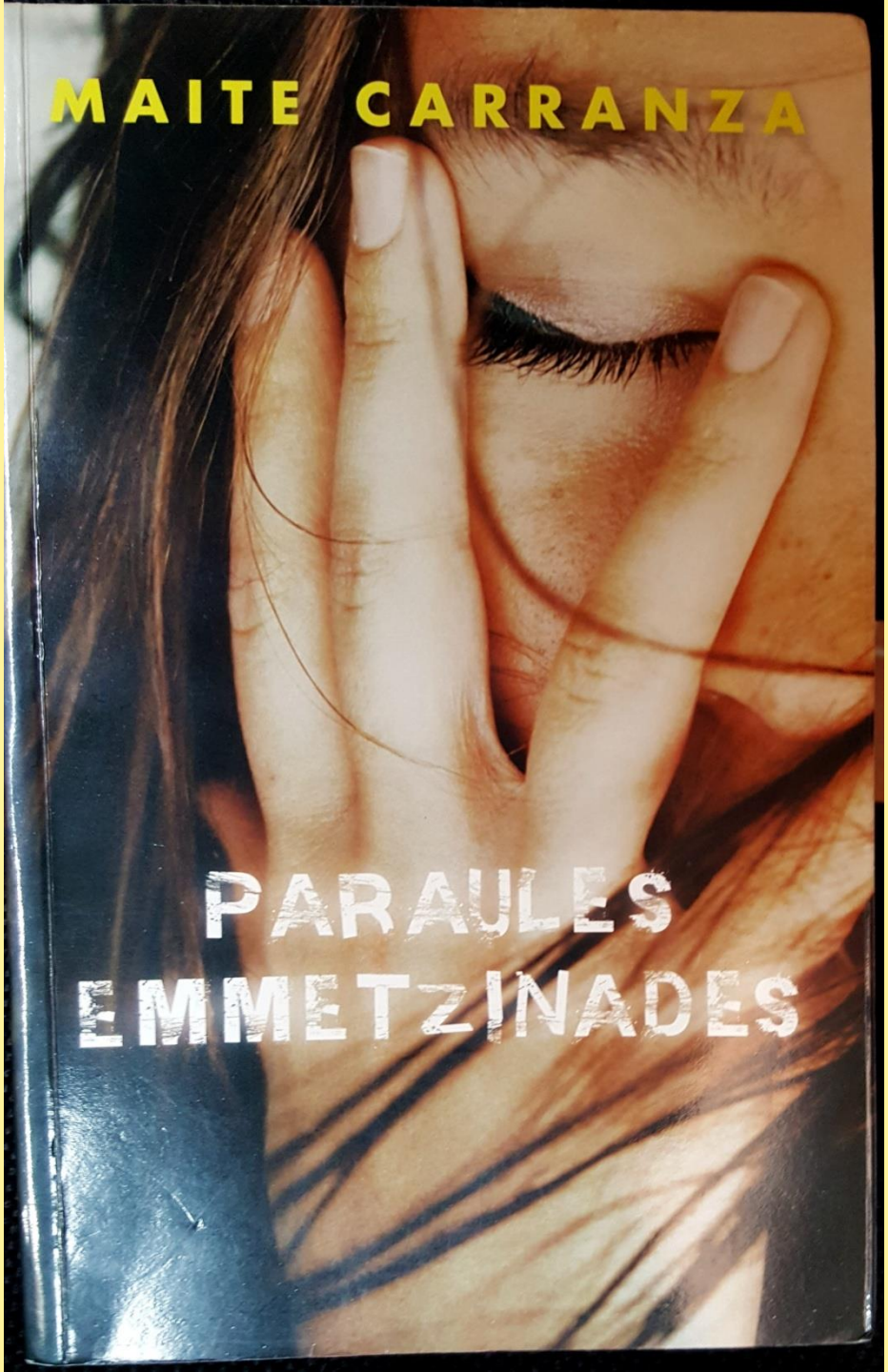
MAITE CARRANZA
PARAULES EMMETZINADES

La Núria i el seu marit (I)

La Núria es queda silenciosa i potser pensa el mateix que el que ell ha callat. És una dona esporuguida. Quan el seu marit és al davant, ja no s'esforça a parlar i deixa que sigui ell qui porti la veu cantant. Ell no s'ha deixat endur per l'abaltiment fins a aquest punt, però ha perdut l'empenta que tenia els primers mesos, aquella fal·lera per trobar la Bàrbara que el va dur fins i tot a interferir en les tasques policials, però

La Núria i el seu marit (II)

ara ja ha posat seny i sembla, fins i tot, que s'ha resignat a la seva pèrdua. Tenen un tarannà força diferent. Ell pateix amb dignitat mentre que ella ja no en té gens ni mica, de dignitat. Li recorda un pollet moll sota la pluja. La Núria Solís assenteix i s'abandona a les seves cabòries. Lluny, emboirada, indiferent. Tant li fa tot. Ha dimitit d'agradar. L'hauria volgut conèixer abans que perdés la filla i les ganes de viure. La incertesa l'ha anat devorant i li ha xuclat l'enteniment.

Missatges constants com la gota malaia

Des de quan, Bàrbara? Per què no m'ho deies, nena? Per què no em demanaves ajuda? Calla, Núria. Vés-te'n, Núria. No t'hi fiquis, Núria. No siguis ridícula, Núria. No en saps, Núria. Ets un desastre, Núria. Em fas pena, Núria. Tu t'has vist, Núria? Ets patètica, Núria. Deixa-ho estar, Núria. Seu, Núria. Dorm, Núria. Surt del mig, Núria. Em fas fàstic, Núria. Estàs malalta, Núria. Ets una histèrica, Núria. Ets idiota, Núria.

Bàrbara, ho sento!, gemega en silenci, enfonsada, incapaç de reaccionar, d'aixecar-se, de pensar. No-

«*Wonder* és una meravella;
l'August, un personatge que no podràs oblidar mai.»
Nicholas Sparks

3.000.000
a tot el món

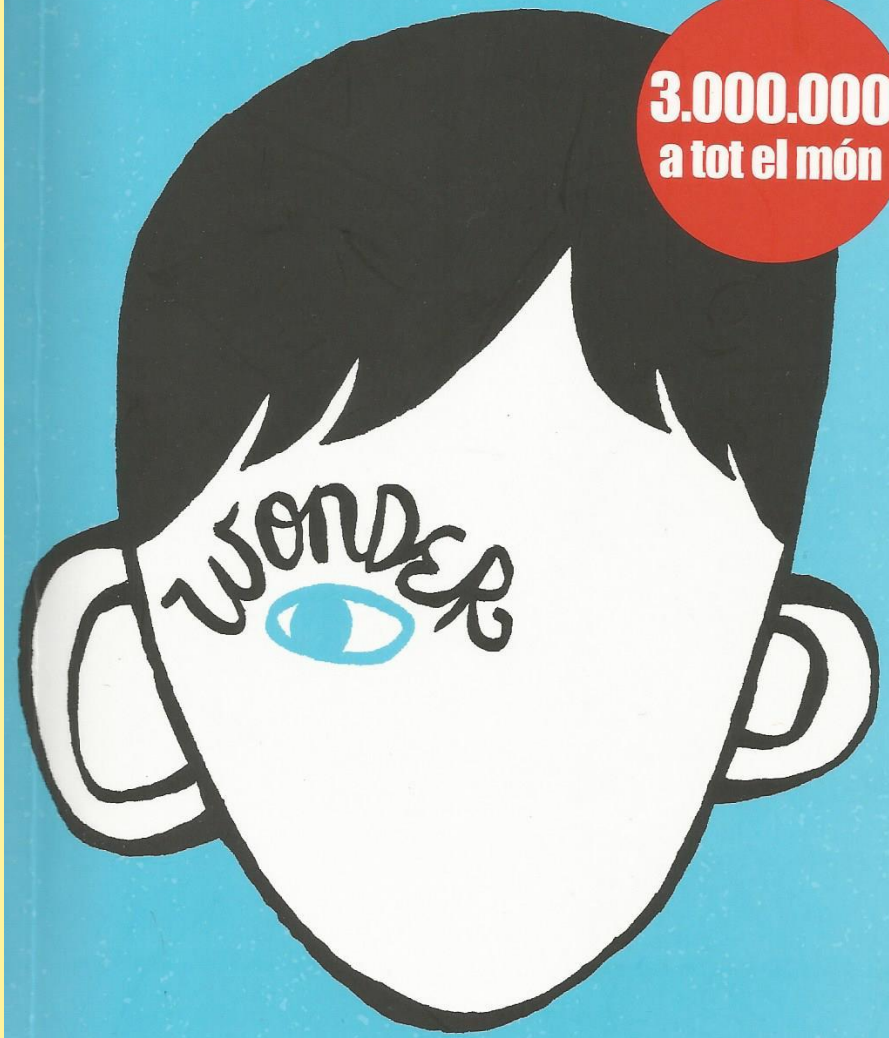

R.J. Palacio

La Campana

–Moltíssimes gràcies, doctor James –va dir la mare.

El primer dia que vaig aparèixer a l'escola amb els audiòfons em pensava que els nens em donarien molt la tabarra. Però no. La Summer es va posar molt contenta de veure que hi sentia millor i el Jack em va dir que semblava un agent de l'FBI o alguna cosa per l'estil. I ja està. El senyor Browne sí que em va fer un comentari a classe de llengua, però no tipus ¿què carai és això que portes al cap?, sinó més aviat «si necessites que repeteixi alguna cosa, Auggie, m'ho dius, ¿d'acord?».

Ben mirat, no sé per què se'm van creuar tant els cables. És curiós com ens amoïnem de vegades per coses que al final resulta que no són res.

Aguda reflexió del nen Auggie

ES NOTICIA Barcelona Sporting en directo MW

ABC

CULTURA >

Los españoles Rafael Aranda, Carme Pigem y Ramón Vilalta ganan el premio Pritzker

Considerado el Nobel de la Arquitectura, es la segunda vez que el prestigioso galardón se queda en nuestro país. Rafael Moneo lo obtuvo en 1996. Se entregará en Tokio el 20 de mayo

ES NOTICIA MWC 2017 novedades F1

ABC

INTERNACIONAL >

La fiscalía tailandesa acusa de asesinato al catalán Artur Segarra

El detenido, de 37 años, es el principal sospechoso de la muerte de la víctima, David Bernat, cuyo cuerpo apareció desmembrado a lo largo del río Chao Praya

EL PAÍS

www.elpais.com

EL PERIÓDICO GLOBAL

LUNES 2 DE OCTUBRE DE 2017 | Año XLI | Número 14.696 | EDICIÓN MADRID | Precio: 1,50 euros

GRAVE CRISIS INSTITUCIONAL POR LA DESOBEDIENCIA DE LA GENERALITAT

El Gobierno impide por la fuerza el referéndum ilegal

Puigdemont da por ganada la consulta y anuncia que habrá una declaración unilateral de independencia de Cataluña en los próximos días

Votantes de un colegio electoral de Girona forcejean con agentes antidisturbios de la Policía Nacional que acudieron a clausurar el centro e incautarse de las urnas. / AGUSTÍ ENSESA

Policía y Guardia Civil entran en los colegios ante la pasividad de los Mossos

El presidente convoca a los partidos y pide comparecer ante el Parlamento

Sánchez exige a Rajoy que abra una negociación política con el Govern

Rivera mantiene su apoyo al Ejecutivo y reclama elecciones en Cataluña

PÁGINAS 14 A 42

EDITORIAL

Frente a la insurrección, la ley, pero no solo la ley

El Gobierno de la nación por un lado y el de la Generalitat por el otro se apresuraron ayer a cantar victoria tras la vergonzante jornada que los ciudadanos de Cataluña se vieron obligados a vivir por culpa de la arrogancia xenófoba —en alianza con las fuerzas antisistema— que Carles Puigdemont representa y la absoluta incapacidad de gestión del problema por parte de Mariano Rajoy desde el principio de esta crisis.

Pero lejos de haber ganado ninguno de los que por desgracia ya podemos llamar dos bandos en conflicto, lo de ayer fue una derrota para nuestro país, para los intereses y los derechos de todos los españoles, sean catalanes o de cualquier otro lugar de España, para el destino de nuestra democracia y para la estabilidad y el futuro del sistema de convivencia que hace casi cuarenta años nos dimos a nosotros mismos.

PASA A LA PÁGINA 10

OPINIÓN

Un relato de España
Adela Cortina — PÁGINA 11

La independencia del 'balconet'
Amelia Valcárcel — PÁGINA 12

Esto sí es un referéndum... probablemente
Teodoro León Gross — PÁGINA 16

Bajo la mirada del mundo
Lluís Bassets — PÁGINA 17

La vergüenza
Manuel Vilas — PÁGINA 28

LA RAZÓN

Firmeza frente al golpe

EL ESTADO DEFIENDE LA DEMOCRACIA

La traición de los Mossos obliga a actuar a Policía y Guardia Civil

Diara Ara

1-O: brutalitat policial, dignitat d’un poble

Puigdemont promet la DUI amb un referèndum que acaba amb 844 ferits per la repressió de l’Estat

MAIOL ROGER Barcelona ACTUALITZADA EL 02/10/2017 01:28

Algunes situacions negatives en el dia a dia

-**La persona excitada**, menjada pels nervis, incapaç de controlar-se. La que sempre crida i que explota a la mínima. Cal que es calmi primer.

-**La persona intoxicada** per la rancúnia/odi.

-**La persona que, en lloc de buscar les causes, sempre busca la culpa i el culpable** i sempre en troba algun; ella no és mai culpable

-**La persona que sempre diu el que pensa**, oblidant que potser no serveix de res o que potser encara empitjora les coses. ”Jo ja li he dit...”. Però, quina interpretació n’ha fet l’altre?

- **L’estrés d’anticipació**. Hi ha persones que malviuen contínuament pensant en uns fets i unes desgràcies que no han succeït.

La desgràcia depèn menys de les coses que es pateixen que de la imaginació amb què s'augmenta la nostra desventura.

Fr. Fénelon (1651-1715)

No són pas els fets
allò que torba
les persones,
sinó la seva
interpretació.

Epictet (50-120)

- **“Cadascú és com és i jo no hi puc fer res”, es diu i es pensa.**

- **“És més fàcil desintegrar un àtom que un prejudici.”**
  Albert Einstein (1879-1955)

Sempre es pot millorar la manera de veure i de viure.

Condicions:
Calma, reflexió i acció.

Alguns bons hàbits:

- **Prendre una certa distància** d'aquell fet que provoca malestar i reaccions negatives.
  Potser no és tan important, o potser el mes vinent serà una experiència oblidada ...

- Buscar **altres punts de vista** menys negatius: la realitat és polièdrica, és un mirall trencat, i cada fragment ens dóna una visió parcial; hi ha altres bocins del mirall i altres punts de vista, tan respectables com el meu...

- **La paella s'ha d'agafar pel mànec**, no pel cantó que crema.

Relacions interpersonals conflictives:

- Cal adonar-se dels **mecanismes automàtics d'amplificació** del que m'agrada **i sordina** del que em va en contra.

- **Previsualització interior** d'aquella situació que em fa perdre els estreps. Així podré tenir molt clar que, arribada la situació, hauré d'actuar d'una manera prudent i assenyada: mentalment ja estaré preparat.

“La vida és fascinant;
només cal mirar-la
a través de les ulleres
correctes.”

(A. Dumas, 1802-1870)